

V současné době kapela Anopheles hraje dvakrát až třikrát do měsíce, ale ne celý rok. Po Novém roce bývá trochu útlum, kdy se hlavně skládá a cvičí se nové skladby, případně se kapela chystá na nové CD. Pak přijde svátek carodějnic, který patří už tradičně do kalendáře kapely. Hrají v ten den ve Vinařicích na Tuhňu.

Od jara do podzimu se konají motorkářské srazy, na které jsou často zváni. A jinak hrají především na tanečních zábavách, ale také na jiných společenských akcích, často soukromých.

Přehrávky

Tyhle přehrávky se v Kladně konaly v Dělnickém domě (v přízemí v baletním sále a v patře v zasedacíce). Jedním ze zkoušejících byl i strejda Jiřího Pidrmana, legendární kladenský muzikant Bora Kríž. Kapela musela zahrát a kapelník se musel podrobit zkoušce z hudební teorie. Bora Kríž si nemohl dovolit jakékoli podezření, že snad svého synovce protěžuje. A tak dostával Jirka rozhodně nелеhké otázky typu – jak se ladí harfa do cis či co je to hudba. Takže napoprvé to nevyšlo, ale na druhý pokus s tímž otázkami již prošel (s komentářem Bory – ty musíš umět víc než ostatní). Podle hodnocení byla kapela zařazena do některé ze tří kategorií, podle kterého dostávala procento z vyřezku z koncertu.

Kapela musela mít svého zřizovatele – Anopheles hráli např. pod SČSP (Svaz československo-sovětského přátelství) Dolu Gottwald II (Majrau). V té době zkoušeli v areálu dolu – v řetězové šatně, v areálu naproti vrátnici i nad kantýnou. V určitém období byli jejich zřizovatelem i zahrádkáři.

Název kapely

Anopheles – druh komára, který přenáší malárii. Nikdo si prý nepamatuje, jak název vznikl, ale všichni se shodují,

že asi v hospodě. Název je ale vlastně staronový. Někdy v osmdesátých letech byl Jirka pozván na kulturní odbor a bylo mu řečeno, že název není vhodný a že si kapela musí zvolit jiný, český. Tak si vybrali ryzě český název Laser, což prošlo bez problémů. A tak až do revoluce byli Laser a pak se vrátili k původnímu názvu.

Texty

Kapela hraje dnes již převážně své věci, ale samozřejmě také některé kusy prověřené časem (Deep Purple, Ozzy Osbourne, Metallica a další).

Hudbu převážně skládají Stefan Řehák a Tom Binhack. Hudbu si pak přehrává Jirka Pidrman a čeká na inspiraci pro text. Také měli dříve nějaké problémy, ale jak říká kapelník: „My jsme nebyli žádni Krylové ani Třešňákové.“ Ale i čerti v textu stačili komisi nadzvednout, nemluvě o „tlupě krabů“ (snad zpátečníci?). Po opravě na „tlupu vrahů“ byla komise spokojena.

Zábavy

Tak tohle mne opravdu zajímalo. Ještě se na vesnicích konají takové ty klasické zábavy, jaké si mladší ročníky mohou představit snad jen z filmu, jako je Indiánské léto? Odpověď nebyla vůbec jednoznačná. Jsou místa, kde tato tradice vlastně nikdy nezmizela, ale těch je velmi málo. Jsou i místa, kde se tato tradice obnovuje. Anopheles je opětovně zvána do Rynholce, kde se parta nadšenců snaží tradici proslulých tancovaček v rekonstruovaném kulturníku obnovit.

Ale málokdo chce dnes nést finanční riziko. Týká se to organizátorů i kapel. Bigbítové kapely dávají přednost místům, kde mají své publikum. A taková místa Anopheles mají, nejen ve středních Čechách.

A prý se hraje i v hospodách – to se odsune pár stoličků a kapela vystupuje jen s minimálním ozvučením. Spíš to ale bývají soukromé akce.

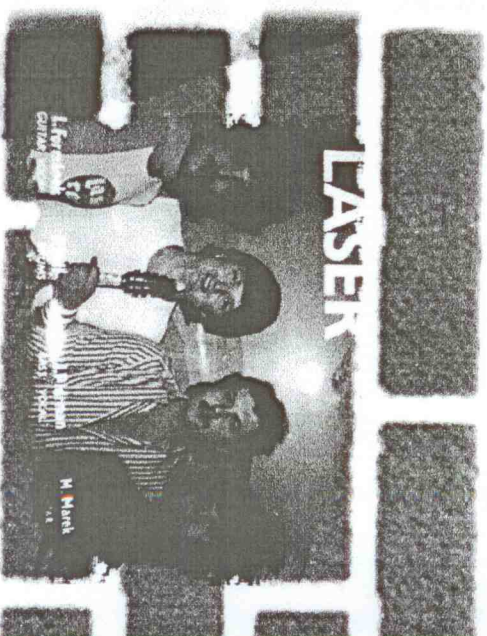
Zajímavá je také vzpomínka Jiřího Pidrmana na cenu vstupenky na koncertě v hospodě U Konvalinků, někdy v osmdesátých letech – bylo to sedm korun!

Sestava

Z původní sestavy zůstal v kapele bubeník Pavel Volf a kapelník a basák Jiří Pidrman, ale složení se nezměnilo už posledních dvanáct až třináct let. Přišli další dva kytaristé, Stefan Řehák a Tom Binhack, a byl angažován také zpěvák Václav Melichar. Anopheles nahráli tři CD. První z roku 1996 bylo spíše jen demo pro vlastní potřebu, další dvě obsahují nejznámější skladby kapely – Bláza (2003), Malaria (2005).

Hokej

Zmínka o hokeji na počátku nebyla zcela od věci. Kapela, jejíž členové jsou vesměs příznivci Kladenských hokejistů, pro ně nahrála v roce 2005 hymnu.

Moskvytiéra by vám na koncertě překážela

Zuzana Vičková

Vyšlo to tak zvláště, že vždy, když jsem se snažila zkontaktovat s Jiřím Pidrmanem, frontmanem kladenské kapely Anopheles, byl na hokeji. Nechodím na hokej ani na Anopheles, ale řekla jsem si, že mne to snad nediskvalifikuje.

Pravdou je, že pan Pidrman byl na náš rozhovor dobře připraven. Prohlédl si webovky Kladna Záporo, zatímco já jsem spoléhala spíše na autentickou výpověď. Na druhou stranu jsem mu přinesla výtisk časopisu na ukázkou, zatímco já jsem žádné jejich CD nedostala...

Začneme vzpomínkou z pera Jiřího Pidrmana (asi spíš z jeho textového editoru):

Cínové vojáčky jsem odložil do krabice společně s hliněnými figurkami Apočů, mašinky (některé bez koleček) a výhybky OH a TT do další. Originální lité formičky na ono nehybné vojáčko, za které by zapdlený sběratel dnes možná dával chalupu ve Zbečně, zmizely někde u tehdejších kamarádů. Mám hodně známých na Berounce a třeba se nějaký ještě objeví, leč Silvester už v obci, která je známa hospodou U Šebků a U Blyňů, už slovit nikdy raději nebudu.

Ano, tělo se mění samo, to je zřetelné (zvláště v některých letech u jednoho pohlaví), leč duše změnu potřebuje podpořit. Ovlivněn touhou po výjimečnosti a výstupu z řádku životní nostalgie, jsem počítal touhu stát se hudebníkem. Vybaven několika roky studia klavíru v lidušce, nekompromisně vstupuji mezi rockery, bítáky, umělecké bohy a kulturní regulovčičky.

Staré bubny od strýce z Krušovic, které již tenkrát patřily do muzea hudby, byly ve třinácti letech mým prvním hudebním nástrojem kromě standardních nástrojů v domácnosti, jako je foukačka, flétna, kytara a klavír či piano. Místo našly v kůlně, kde se předtím ukládalo pro naše město typické černé zlato. Tam na Výhybce v Kročehlavech se rodily moje první tóny. Plodili jsme je společně se spolužákem Jarduou O. Ano, staré bubny a španělka se snímáčem a dvoudřevová skladba Lady in Black. To bylo do listopadu 78 vše, co naplňovalo mé srdce a vytvářelo moje první hudební orgasmy.

Klasická modrá drátěnková kárka dvojkolka (již ale s koly nafukovacími) míří naplněna „krušovičnými“ bubny z Výhybky kolem zimku. Sletišťe a kasáren na podzim roku 1978 do Rozdělova. Dřevěná budova Svazarmu (pro mladší ročníky Svaz pro spolupráci s armádou) se stává na několik týdnů prvním útočištěm budoucích „bohů“ a určité nikdo tenkrát netuší, jak dlouhá trát to po tomto startu z dřevěné boudy na kraji Kladna bude.

Skoro něco jako piano, kamna a jedna ze základních jednotek SI, s kterou nám starý a milý pan Amper umožnil budovat umění, to bylo vše, co stěny, jež možná i chvílemi kdysi slyšely budování socialismu, obschovaly. Dodnes nevím, komu jsme drahocenný proud ubírali, leč nikde neplatili. Ale co... Voitky, kubky, penicilin, roubčky... Jako vlastně cokoli, byly tenkrát nás všech. Tak co to řešit. Ale pravda, že vpořádát se s komisí, která rozhodovala o umělem přerušení těhotenství, bylo tehdy složitější, než dostat jako nezletilec pivo v hospodě či dokonce v obávané prohibici pandáka.

Úryvek z připravovaných povídek o skupině Anopheles

*V suterénu na RTG
(Jiří P. Pidrman)*

www.anopheles.cz

To všechno se mělo přihodit v roce 1978.

Povídali jsme si s Jiřím Pidrmanem, jak to všechno bylo s bigbitem dřív a jak je to dnes. A že kapela, která už hraje třicet let, má spouštu nových nápadů, protože, jak řekl Ozzy Osbourne, správný rocker zraje po čtyřicíce.

Osud kapely se vyvíjel podobně jako osudy řády jiných, z nichž však mnohé dávno zanikly.

Byly to „přehrávky“ před komisemi, byly to problémy s názvem, s texty písní... Ale určité to bylo potěšení z muziky, protože jinak by to přece ti muzikanti nedělali.

